

O chemare la separare

Pentru ce să ne separăm și de cine să ne separăm?

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 06.01.2021, Actualizat: 06.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Într-adevăr noi nu suntem chemați să aducem în ordine încurcătura din mărturia creștină, însă suntem chemați să ne corectăm pe noi înșine cu privire la această mărturie. Apostolul Pavel descrie abaterea în mărturia creștină ca fiind așa de confuză, că numai Domnul este Cel care poate spune cine este corect și cine nu este. Pavel continuă și spune că responsabilitatea noastră în toată chestiunea constă în a ne separa de ceea ce știm că este fals și incompatibil cu adevărul Scripturii: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” (2. Timotei 2.19).

Ca să ilustreze acest punct important, el folosește imaginea unei „case mari”, care descrie starea de încurcătură din creștinism: în casă este un amestec de vase „de aur și de argint” (credincioșii adevărați) și vase „de lemn și de pământ” (mărturisitorii falși); unele vase sunt „spre onoare” și altele „spre dezonoare”. Dacă un creștin trebuie să fie un vas „sfințit”, care este spre onoare și capabil „pentru orice lucrare bună”, la care Stăpânul l-a chemat, el trebuie să treacă prin exerciții, să se curețe pe sine însuși, prin aceea că se desparte de acele vase care sunt amestecate cu starea de dezordine. Pavel scrie: „Deci, dacă cineva se va curăța pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună” (2. Timotei 2.21). De aceea chemarea Domnului este adresată individual fiecărui creștin care este legat cu încurcătura din „casa mare”, ca el să se despartă de încurcătură. Într-adevăr noi nu putem părăsi „casa mare” (căci aceasta ar însemna să se renunțe total la mărturia creștină), însă noi putem și trebuie să ne despărțim de dezordinea din casă. Vezi și 2. Corinteni 6.14-18; 2. Timotei 3.5; Romani 16.17; Apocalipsa 18.4.

Pentru ce să ne separăm?

Probabil cineva va întreba: „Pentru ce separarea este așa de importantă?” Răspunsul simplu este: „Deoarece noi ne putem întina prin legăturile noastre și realmente ne întinăm!” Cei mai mulți creștini gândesc că ei se pot uni cu toți cu care ei vor, și că ei nu sunt afectați de întinare. Însă Biblia învață că noi suntem influențați de aceia cu care suntem în legătură: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1. Corinteni 15.33; 1. Timotei 5.22; Hagai 2.10-14; Deuteronomul 7.1-4; Iosua 23.11-13; 1. Corinteni 1.1-8, și alte locuri). Suntem conștienți că aceasta nu este o temă plăcută pentru creștinii de astăzi, dar Dumnezeu ne-a spus aceste lucruri, pentru ca noi să rămânem păziți de influențele subtile stricătoare ale vrăjmașului sufletelor noastre (satan). Lucrurile, pe care Dumnezeu le-a spus în Cuvântul Său, sunt spre binele nostru și nu pentru că El vrea să ne jefuiască de bucuria noastră. El ne iubește și Se îngrijește de noi și știe ce este cel mai bine pentru noi. Și să ne gândim că noi niciodată nu suntem mai înțelepți decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Trei feluri de rău, care predomină în creștinătate

Biblia arată că creștinul trebuie să se despartă de trei feluri de rău, deoarece legătura cu aceste lucruri ne influențează și ne murdărește. Ele sunt:

- *Răul moral:* Un exemplu pentru acesta se găsește în problema care exista în Corint, unde ei aveau o persoană imorală în mijlocul lor. Ca și grupă de creștini, care erau legați cu o persoană rea din mijlocul lor, ei erau în pericol să fie „dospțiți” prin păcatul acestei persoane. Apostolul le spune: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?”

„Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă” (1. Corinteni 5.6,7). Ei trebuiau să se despartă de rău, prin aceea că ei excludeau această persoană păcătoasă (1. Corinteni 5.11-13). Dacă ei permiteau răul în mijlocul lor, aceasta va face ca moralul celorlalți să devină insensibil, și de asemenea și aceștia ar fi putut cădea în imoralitate.

Dacă corintenii ar fi rămas în legătură cu păcatul (prin aceea că îl lăsau cu indiferență nejudicat), ei ca și grupă ar fi fost vinovați de acest păcat, cu toate că ei personal nu l-au înfăptuit! Să comparăm cu păcatul lui Acan. Când el a păcătuit, Domnul a spus: „*Israel* a păcătuit” (Iosua 7.1,11). Cu toate că numai un singur om și familia lui au săvârșit nedreptatea, Domnul a acuzat întreg *Israelul* de vină, deoarece ei erau legați cu el.¹

- *Răul doctrinar*: Un exemplu pentru acesta este „aleasa doamnă” din epistola a doua a lui Ioan. Ea a fost atenționată cu privire la primirea în casă a unei persoane, care ar veni la ea, care nu rămâne în învățătura lui Hristos; ea nu avea voie nici măcar s-o salute, căci prin aceasta ea ar fi luat parte la răul acestei persoane. Apostolul Ioan spune: „Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele” (2Ioan 10-11). Observă: dacă ea ar fi salutat o astfel de persoană sau ar fi primit-o, ea ar fi luat parte la învățătura rea a acestei persoane, cu toate că „aleasa doamnă” nu susținea învățătura rea a acestei persoane! Deci responsabilitatea femeii consta în a se ține departe de astfel de învățături greșite, și aceasta ar trebui să aibă loc prin separare.

Galatenii sunt un alt exemplu. Între ei au venit învățători care căutau să-i iudaizeze, prin aceea că ei îi învățau că ei ar fi trebuit să țină Legea. Apostolul Pavel spune galatenilor: „Voi alergați bine; cine va oprit ca să nu ascultați de adevăr? Convingerea aceasta nu vine de la Cel care vă cheamă. Puțin aluat dospește toată plămădeala” (Galateni 5.7-9). Vedem aici că această învățătură rătăcitoare avea la galateni același efect de dospire ca persoana imorală între corinteni (1. Corinteni 5.6,7). Ei au fost dospțiți de învățăturile iudaizante, cu care ei stăteau în legătură.

De asemenea unii corinteni au primit învățături false despre înviere. Apostolul Pavel a pus aceasta în legătură cu legătura lor cu anumiți învățători, care erau în rătăcire cu privire la învățatură. El i-a atenționat, că ei toți vor fi infectați de aceasta, dacă ei în continuare ar fi avut legături cu acești învățători: „Nu vă amăgiți: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune!” (1. Corinteni 15.33). [...]

- *Răul religios*: Același principiu este valabil și pentru răul religios și dezordinea religioasă (de exemplu clericalismul – diferențierea între clerici și laici).² Dacă ne legăm cu o anumită părtășie de creștini, care învață lucruri care nu corespund Cuvântului lui Dumnezeu – indiferent dacă noi înșine aprobăm sau nu ceea ce practică ei – noi suntem identificați cu ei. Principiul acesta îl prezintă apostolul Pavel clar în 1. Corinteni 10.14-22. El arată acolo că există principiul identificării – fie că este vorba de creștinism, de iudaism sau de păgânism. În orice caz participarea la o ceremonie religioasă este expresia părtășiei cu tot ce stă înapoia ei.³

Cu privire la creștinism Pavel spune:

- **1. Corinteni 10.16:** Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el *comuniune* cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea *comuniunea* cu trupul lui Hristos?

Din aceasta rezultă clar: actul de frângere a pâinii (participarea la Cina Domnului) este expresia părtășiei noastre cu aceia cu care noi frângem pâinea.

Cu privire la Israel, Pavel spune, că există același principiu, spunând:

- **1. Corinteni 10.18:** Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei *părtași* cu altarul?

Unul, care lua parte la jertfa de pe altar, pe care ea era adusă, era identificat cu tot ce reprezenta altarul.

Și apostolul arată că același principiu este valabil și pentru serviciile idolatre din păgânism:

- **1. Corinteni 10.20:** Dar ceea ce jertfesc națiunile, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți *părtași* cu demonii.

În cazul acesta aceia care au luat parte la „paharul demonilor” erau în părtășie cu demonii.

Deci este o realitate: dacă noi luăm parte într-o anumită grupă religioasă, noi ne identificăm cu tot ce are loc acolo! Dacă ei au o învățătură rea, noi suntem în părtășie cu ea. Dacă ei practică un serviciu divin nebiblic, noi suntem în părtășie cu acesta. Și Dumnezeu nu dorește ca poporul Lui să fie în părtășie cu o învățătură sau practică rea (2. Corinteni 6.14-18). De aceea apostolul Pavel spune că noi, atunci când în casa lui Dumnezeu evoluează dezordinea religioasă, trebuie să ne „curățim” de aceste lucruri, prin aceea că ne separăm de ele (2. Timotei 2.20,21).

O rămășiță de iudei care a părăsit Babilonul

Vechiul Testament ne oferă o ilustrare a acestui exercițiu de separare de dezordinea religioasă. Dacă urmărim istoria copiilor lui Israel prin cărțile Împăraților și a Cronicilor, vedem: după ce ei au introdus în țara făgăduită serviciul divin dat lor de Dumnezeu, treptat ei s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au introdus lucruri care nu le-au fost poruncite de Dumnezeu (de exemplu 1. Împărați 11.7,8; 2. Împărați 16.10-18). Prin neascultarea lor și prin eșuarea lor în a se bizui pe Domnul, treptat ei au pierdut țara în favoarea vrăjmașilor, până când în cele din urmă au venit babilonienii și i-au dus de acolo complet în captivitate. Ei au fost preluați în sistemul imens al Babilonului (ceea ce înseamnă „încurcătură”). Multe vase din Templu au fost luate și introduse în păgânismul Babilonului. Când copiii lui Israel au stat în această țară a încurcăturii religioase, în Babilon, nu a mai rămas nici o urmă din închinarea dată lor de Dumnezeu. Vasele serviciului divin al lor erau acolo (compară cu Daniel 1.2; 5.2,5), însă ei toți erau amestecați cu acest sistem uriaș, care nu era de la Dumnezeu. Ce tablou trist

al eșecului.

În acest tablou trist ar trebui să vedem un context cu istoria Bisericii. Nu la mult timp după ce Dumnezeu a întemeiat Biserica în simplitatea serviciului divin creștin, și aici a avut loc o întoarcere de la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a durat mult până când decăderea și eșecul, despre care am vorbit, au venit peste mărturia creștină. Drept urmare și Biserica a fost atrasă în încurcătura religioasă care caracterizează Babilonul. Abaterea este astăzi așa de mare, că aproape nu se mai recunoaște creștinismul biblic adevărat în mijlocul accesoriilor străine, care sunt legate cu Numele lui Hristos. Ce mărturie tristă a decăderii în locul unde ar trebui administrat cel mai mare adevăr, care a fost făcut cunoscut vreodată omului!

După ce copiii lui Israel au stat șaptezeci de ani în Babilon, la unii dintre ei a fost exercițiul, (ca prin decretul împăratului persan Cyrus) să se întoarcă la Ierusalim, locul de închinare dat de Dumnezeu lui Israel (Ezra 1). Atunci pe ei îi interesa să se închine Domnului într-un fel și în locul pe care Dumnezeu l-a rânduit inițial. Astfel Iosua și Zerubabel (și mai târziu Ezra și Neemia) împreună cu câteva mii de iudei au părăsit Babilonul. Întoarcerea la Ierusalim însemna părăsirea Babilonului (sau să se despartă de Babilon). Să părăsești Babilonul însemna să părăsească pe mulți din frații lor, care nu și-au făcut gânduri pentru părăsirea încurcăturii care domnea în țara aceasta. Contextul este evident. Să părăsești denotațiunile creștine va însemna pentru noi același lucru, și va însemna despărțire de credincioși adevărați, care sunt mulțumiți să fie în locul acela.

Citește și: [Șapte scuze, aduse deseori, ca să nu te desparți de sistemele bisericesti.](#)

Tradus de la: [Ein Aufruf zur Absonderung](#)

Titlul original în engleză: „A Call to Separation“,
din *God's Order for Christians Meeting together for Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church Traditions*, pag. 34–45
Christian Truth Publishing 1999

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: În exemplul acesta este vorba de legătura *inconștientă* cu răul. Aceasta o găsim în Vechiul Testament, așa cum acolo găsim și exemple de murdării rituale. În Noul Testament este legătura *conștientă* cu răul, care murdărește (compară cu 1. Corinteni 5; 2 Ioan; 1. Corinteni 10.14-22; Galateni 5).

[2] Remarca redacției: Trebuie să se diferențieze bine între *desconsiderarea cu voia* a rânduielii lui Dumnezeu și o *altă înțelegere a Scripturii*. Astfel s-ar putea ca cineva să fie cu adevărat convins că o „slujbă de păstor profesională” este metoda cea mai potrivită pentru străngerile laolaltă ale comunității.

[3] Remarca redacției: După părerea noastră se depășește cadrul Scripturii dacă se spune: „cu tot ce stă înapoia ei”. În 1. Corinteni 10 este vorba de principiul care stă înapoia unui sistem religios: cu privire la creștinism este recunoașterea căsniciei și drepturile Domnului pentru Masa Sa; cu privire la Israel era principiul după care era construit un altar (așa de exemplu în Iosua 22 aceasta era problema); și în păgânism erau duhurile, care se ascundeau înapoia idolilor.